

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita Et Martyrvm S. Iacobi Apostoli fratris Domini, & Primi
Hierosolymorum Episcopi, Ex ijs quæ exsta[n]t apud Metaphrasten.
Coronatus est anno Redempto. 63. Neronis verò Imperatoris 7. Postquam

...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

bus sceleribus nostris debitis eripere voluisset. Hæc aliaque non sine fructu Apostolum disferentem, quidam diaboli invidia concitati nefarii corripuunt, vinculisque iniecitis in carcerem detrudunt. Indè verò maiori furore agitati, flagris verberibusque eum concidunt, ac postremò in crucem actum lapidibus obruunt. Eius corpus ibidem à christianis sepultum, postea Romam delatum, in ecclesia duodecim Apostolorum vna cum corpore beati Iacobi Apostoli conditum est.

Apostolus capitur & dire cruciatur. In cruce suspensus lapidibus obruitur.

VITA ET MARTYRIUM S. IACOBI

Apostoli fratris Domini, & Primi Hierosolymorum Episcopi, Ex ijs quæ exstãt apud Metaphrasten. Coronatus est anno Redempto. 63. Neronis verò Imperatoris 7. Postquam sedisset annis 29.

C. Baronius tom. 1. Annali

Nihil sanè est viro bono & virtutis amanti æquè iucundum, atq; viri iusti memoria. Ea enim præterquàm quòd animos ad inestimabilem quandam lætitiæ, magnitudinem excitat, tantam etiam vtilitatè adfert, quantum res alia in terris potest nulla. Aemula namque virtus ad res præclarè & fortiter gerendas stimulos addit, nec patitur animum cupiditate laudis incensum, otio vel torpore languescere. Agedum igitur nos quoq; magnum illum Iacobum in medium adducentes, qui eximia quadam virtute susti nomen assecutus est, communem ex rebus illius vtilitatem, cum non mediocri voluptate coniunctam capiamus.

1. Maij.

Et quidem patria Iudæa oriundus Alphæum patrem, matrem verò Mariã (quæ in sanctis Scripturis Maria Iacobi, interdum Ioseph mater, dicitur) habuit. Hic quidem propter insignem

Patria & patres Iacobi,

virtu-

Eximia vir-
tutes eius.

virtutem, & morum integritatem, & eximium
iustitiæ splendorem quo mirificè relucebat, lu-
stus appellatus est. Erat enim cum externo tum
interno mentis habitu, adeò ad omnem mode-
stiam, lenitatem, ac sanctitatem denique compo-
situs, ut cuncti ex eius aspectu, intimum quod
cordis gaudium haurirent. Omnia corporis me-
bra, certatim virtuti studebant. Oculi ad cæli
dera cum pietate erecti, admiranda Dei opera
ne sine contemplabantur. Aures diuinis ver-
& secretis eius inspirationibus semper pate-
bant. Os perpetuum quoddam diuinæ legis promp-
tarium, mirificam quandam consolationem affe-
ctis eructabat. Manus à benefaciendi studio ces-
sabant nunquam. Venter non modò vitæ
delicias respuebat, sed tanta se inedia affligebat,
ut aquam potum suauissimum, panem verò ficti-
delicias suas existimaret. Vini vsus planè ei inco-
gnitus fuit. Genua eius ex assiduâ precatone ita
obduruerant, ut pellis cameli instar callem ob-
dlexerit. Vestimenta insuper, sua asperitate fractis
longis ieiunijs carnem, acrius atterebant. Veste-
bus lineis non nisi ad sacra peragenda utebantur.
Nullum ei noctis & diei discrimen fuit, præter
ut pari alacritate diuino semper operi incumbe-
ret, ac perpetua quadam virtutis exercitatione,
omnium sibi animos incredibili amoris vinculo
deuinciret. Tanta namque fuit viri illius sancti-
tatis apud omnes opinio, ut etiam ij qui à Chris-
titanæ religionis sacris abhorrebant, conitantes
assererent, non aliam ciuitati Hierosolymitanæ
excidij causam ascribendam, quàm quòd virum
hunc iustum, & maxima sanctitatis laude florē-
tem, per summum scelus morte affecissent.

Joseph. lib.
20. antiq.
6.3.

Sed quomodò alias eius virtutes pro dignita-
te et-

te explicare poterimus? Postquam peractis nostrae redemptionis mysterijs Christus caelos conscendisset, & Apostoli in varias orbis terrarum partes, ad omnium salutem ritè constituendam, mitterentur, Iacobus hic à S. Petro ad clauū Hierosolymitanæ ecclesiæ gubernandum destinatus est: quem sanè quanta animi prudentia, & vitæ sanctitate administrauerit ex epistolis eius luce clariùs intelligi potest. Iam verò quanta eius fuerit non modò apud plebeios, sed apud Apostolos, & apud ipsum gentium doctorè auctoritas & dicendi facultas, vel ex eo abundè constat, quod cum aliquandò quæstio Antiochiæ orta fuisset, an oporteret eos, qui ex gentibus ad verbum veritatis accedebant, more Mosaico deinceps circumcidere, Iacobus tanta auctoritate ac gratia disseruit, vt cuncti illius sententiam tanquam certissimum Dei oraculum amplecterentur. Ego, dicebat, fratres, ludico non esse molestia afficiendos eos, qui ex gentibus ad Deum conuertuntur, sed suadendum tantum, vt ab impio simulacrorum cultu, & fornicatione, & suffocatis, & sanguine abstinentes, pura mente Deo desertuant. Hæc Iacobi sententia tanta apud Apostolos auctoritate firmata est, vt toti deindè ecclesiæ, pro optima viuendi forma tradita fuerit.

Iacobus à Petro Episcopus Hierosolymitanus constituitur.

Actor. 15.

Sed licet etiam audire quidnam de eo scribat ad Galatas Paulus: Ascendi, inquit, Hierosolymam ad videndum Petrum. Alium autem Apostolorum non vidi, nisi Iacobum fratrem Domini. Res sanè magna & digna quæ literarum monumentis consignaretur, videre Iacobum. Nec immeritò in eo gloriatur doctor gentium, quòd tanti viri conspectu frui meruerit, vtpote què admiranda vitæ sanctitate decoratum nouerat. Huic etiam illud

Galat. 1.

D d

vas

Act. 21.

vas electionis se ei subiecit, illiusque monitiones tanquam à Deo profectas accepit. Nam cum Hierosolymam ingressus, ad Iacobum diuersificè salutasset, statim singulatim per ordinem proposuit, quanta per suum ministerium in gentibus Deus operatus esset. Illi autem auditis quae Paulo narrabantur, magno exultantes gratia communem Dominum glorificârunt, ac Paulo persuaserunt, ut gentem Iudæorum, quae eum in ffectionem à Mose docere acceperat, arctiori vinculo fidei Christo constringeret. Quod ut fieri negotio fieret, viros ei quatuor voto obligatos adduxerunt, ut se cum illis ritu communis sanctificaret, ac capita eorum raderet: quod primum opinionem, quam de eius doctrina conceperat, hoc modo deponeret. Et quidem existimandum est omninò hæc Iacobum, utpotè ecclesiae illius principem Paulo persuasisse, suaque auctoritate tantum apud doctorem illum vnum omnium praestantissimum valuisse, ut se eius dicto libenter audientem præbuerit.

Hæc Hogsippus lib. 5.

Hic ergò magnus & diuinus Iacobus prædictæ sanctimoniae gratia ex utero matris suæ à Deo insignitus, Pontificiam Hierosolymitanæ ecclesiae dignitatè primus à Deo adipisci meruit. Quanta opinione virtutis ac sanctitatis admittit, ut solus in sancta Sanctorum perpetuo ingrederetur. Non enim semel, sicut Ihs, qui leges & umbræ caelestium seruiebant concedebatur ingressus, sed propter puritatem eximiam, sacra illa lumina vni illi & soli perpetuò patebant: ubi sanè tanta orandi assiduitate iratum patrem placare nitēbatur, ut camelorum instar genua eius obduruisse feratur. Nunquam vino vel

alia potio
malum e
la nunqu
nunquam
Cæteri
quorum c
quas Pa
animo fur
mere dec
fidei rati
sio sentit
semper,
stum De
à Deo co
hæretico
alij in ali
herentu
culosam
virum iu
pertraher
tis, ac cor
pidi, tal
tur; Cùm
in pestem
namus,
cohibeat
rore ad
quantur
quanto
nionem
repende
stris cor
las: nè
tis rotin
terur. A
alia

alia potione quæ ebrios reddit, vsus est; nec animalium carnibus vesci voluit, ferro & nouacula nunquam caput eius rasum est, oleo corpus nunquam unxit.

Ceterum quidam ex hæreticorum * numero, quorum dux erat Ananus, cum spe insidiarum, quas Paulo struxerant, frustrati essent, conceptum animi furorem, in Iacobum quouis modo exprimere decreuerunt. Itaque coram vniuersa plebe, fidei ratione ab eo postulârunt, vt quid de Christo sentiret, libere pronuntiaret. Qui cum antea semper, cum verò multò ardentius Iesum Christum Dei filium viuorum ac mortuorum iudicem à Deo constitutum esse confessus est. Hinc cum hæreticorum fraude & turbulentis sermonibus, alij in alias atque alias opiniones miseri distraherentur, Iudeorum principes seditionem periculosam verentes, Iacobum aduocârunt: rati se virum iustum blanda assentatione in suas partes pertrahere posse. Itaque tanquam pacis & vnitatis, ac communis denique salutis vehementer cupidi, talem ad eum orationem instituisse feruntur; Cum populum errore religionum furentem, in pestem ac perniciem sempiternam ruere cernamus, te, quantum possumus rogamus, vt eum cohibeas, & ab instituta insania ac præcipiti furere ad sanio rem mentem reducas. Nosti enim quantum tibi ab vniuerso populo deferatur, & quanto in honore apud nos propter iustitiæ opinionem semper fueris. Hanc igitur nobis vicem repende, vt errorem, quem de Iesu quidam ex nostris conceperunt, ex intimis eorum animis euellas: nè falsa religione cum certissimo ciuitatis totius periculo atque interitu, diutius conflictetur. Ascende ergò pinnam templi, & clarissima

D d 2 voce

* Sadducæorum.

Blanda Iudeorum oratio ad S. Iacobum.

+

420 VITA & MARTYR. S. IACOBI
voce enuncia ac testificare, frustrà in Iesu salutem
spem constituendam esse.

Præclara S.
Iacobi con-
fessio.

Iacobus his auditis, templi quidem pinnam
conscendit, magnoq; principum honoratus con-
fessu, (qui aduocata ciuitate ferè vniuersa, ve-
bis honorificis insigne iustitiæ testimonium pro-
rum illi deferebant) ita sermonem exoritur.
Quid me, viri principes, interrogatis de Iesu
Quid animas ipsius precioso sanguine redem-
tas, in damnationis sempiternæ miseriam præci-
pitare conamini? Ipse est, qui de cælo ad omni-
gentium salutem in terras missus, nunc ad dem-
ram virtutis patris sui in cælo residet, vestram
posthac cum potestate magna in nubibus cæli
vnicuique digna factis suis præmia in iudicio
tribuat. His dictis, fideles sublati cum ingenti
læticia vocibus exclamârunt: Osanna filio David.
Scribæ verò & Pharisei, cum tale præter omnem
expectationem de Iesu testimonium audiuissent
pœnitentia ducti, quòd tanto Iacobum honori-
dignati essent, contrà voce magna clamârunt: O-

S. Iacobus
præcipitatur
de templo.

Iustus quoque errauit. Et quidem vt populorum
Christianæ fidei religione deterrerent, & in
in effusam fugam conuerterent, sanctissimum
postolum de pinna templi præcipitem deie-
runt, ac lapidibus obruere contenderunt. Iacobus
verò insita pietate ad Deum conuersus, quoniam
uis contractis cruribus fixis tamen humi genu-
bus: Domine Deus, inquit, ne quæso hæc
noxam eis statuas, neque enim errore excusari
quid faciant, sciunt. Hæc aliæque virum
sanctissimum pro nefaria gente precantem, cum
lapidibus appeterent vnus ex sacerdotibus, qui
erant filij Recham, filij Rachabim, clamant, de-
cens: Cessate, quid tanto furore in virum
sanctum

Iacobus or-
rat pro ini-
micis suis.

stum se ui-
pro nobis
te, & nefar-
pro fuste
eius immi-
culat, & n-
mit. Fu-
mis, & n-
haud pro-
sanctissim-
continuo
causam n-
consecuti-
non vere-
insigni ill-
Est verò k-
rum Phil-
ra requie-
Pelagio q-
anne verè

VITA S.
di Con-
Mauro
stat ap-

Q
reg-
nis
exterris a-
audita fa-
patrem c-
tumulu-
vacarent
no quida

stum scivitis? An non attenditis, quanta pietate pro nobis ad Deum preces fundat? Hæc eo dicente, & nefarium facinus detestante, quidam accepto fuste ex officina fullonis, valido ictu capiti eius immisso, sacrosancam illam animam excussit, & martyrij corona ornatâ ad cælos transmisi. Funus fuit non sine multorum lachrymis, & multorum (vt credibile est) gemitu, haud procul à templo sepultum. Et quidem viro sanctissimo hoc modo defuncto, extrema mala continuo civitatem illam inuasere: prorsus vt causam miserandi valde excidij, quod deinde consecutum est, neci huius Apostoli ascribere non vererentur; tanta namque apud omnes de insigni illius iustitia ac sanctitate opinio erat. Est verò nomæ, celebris memoria SS. Apostolorum Philippi & Iacobi, vbi sacra eorum corpora requiescunt, in miræ magnitudinis Basilica, à Pelagio quidem Romano Pontifice initiata, à Ioanne verò eius successore perfecta & dedicata.

Pereuntur fullonis fuste.

Iudæorum mala, ex nece S. Iacobi, aduenisse credita.

C. Baron. in not. Mart. Rom.

VITA SS. EREMITARVM, ZOERARDI Confessoris, & Benedicti martyris, auctore B. Mauro Quinquecclesiensi Episcopo. Ex ea qua existat apud Surium.

Vo tempore sub Christianissimi Stephani regis moderamine, rudis adhuc religionis cultus in Pannonia pullulabat, multi ex terris alijs veræ pietatis ac religionis amâtes, audita fama boni rectoris, ad ipsum tanquam ad patrem consuebant, vt solutis ab omni bellico tumultu & persecutionis metu animis, pietati vacarent. Inter quos Zoerardus quidam, rusticanus quidam, sed pio admodum stemmate natus

1. Maij
Stephanus Christianissimus Rex Pannoniæ.

Zoerardi genus.

